

ВЗАЄМОДІЯ СУДОВИХ ОРГАНІВ ТА ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

ДОБОШ Зоряна Андріївна - кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права та процесу, Навчально-науковий інститут права, психології та інноваційної освіти Національного університету «Львівська політехніка»,

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-3680-7207>

УДК 342.9/342.56

DOI 10.32782/LAW.UA.2023.2.8

Стаття присвячена правовій характеристиці взаємодії судових органів та органів публічного управління в Україні в сучасних умовах, теоретичному аналізу напрямів впливу судових органів на публічно-правові відносини в нашій державі, особливостей гарантування захисту прав особи та досягнення публічно-правового блага як найважливішої мети налагодження такої взаємодії. У статті визначено специфічні принципи взаємодії цих суб'єктів у публічно-правовій сфері. Окрема увага присвячена специфічній ролі судів щодо сфери публічного управління, особливостей судово-владні відносини, що стосуються цієї сфери. Охарактеризовано об'єкти взаємодії судових органів та органів публічного управління та чинники, з огляду на які слід налагоджувати цю взаємодію.

Ключові слова: взаємодія, принципи взаємодії, чинники, судові органи, публічне управління, публічно-правові відносини, органи публічного управління.

Вступ

В умовах трансформації публічно-правових відносин, укорінення принципів публічно-сервісної держави вкрай важливо визначити правові засади взаємодії публічно-правових інституцій задля спільного захисту прав та законних інтересів громадян, їх ефективного функціонування та досягнення публічного блага загалом. Сьогодні відсутня єдина позиція науковців стосовно системи чинників, що впливають на взає-

модію судових органів та органів публічного управління в сучасних умовах.

Постановка проблеми

Безумовно, на часі розвиток взаємодії судових органів та органів публічного управління в галузі забезпечення законності, стабільності й сталості функціонування публічно-правових інституцій та судових органів. У процесі реалізації такої взаємодії, з одного боку, судові органи реалізують судовий контроль у сфері публічного управління та, водночас, органи публічного управління через правоохоронний вплив гарантують незалежності судової влади, дотримання принципів доброчесності, законності, підзвітності суспільству, фінансового забезпечення функціонування органів судової влади. Налагодження такої взаємодії потребує наукового дослідження з метою покращення чинного законодавства. На часі ідентифікація чинників, що впливають на взаємодію судових органів та органів публічного управління та окреслення перспектив покращення правового регулювання цієї сфери правовідносин.

Стан дослідження проблеми

Вітчизняні науковці недостатньо уваги приділяють правовому регулюванню взаємодії судових органів та органів публічного управління в Україні. Серед небагатьох праць, які дотичні до проблемного поля вивчення, праці таких авторів, як В. Бевзенко, М. Вільгушинський, М. Гаврильців,

В. Колесник, Ю. Косткіна, М. Кравчик, Ю. Москальчук, М. Мочульська та інші. Їхні публікації не містять системного відображення шляхів вирішення проблеми взаємодії судових органів та органів публічного управління в Україні, не пропонують ідентифікації чинників, що впливають на взаємодію судових органів та органів публічного управління та окреслюють перспектив покращення правового регулювання цієї сфери правовідносин.

Метою статті є науковий аналіз взаємодії судових органів та органів публічного управління в Україні.

Наукова новизна статті проявляється в тому, що в роботі представлено новий підхід щодо ідентифікації чинників, що впливають на взаємодію судових органів та органів публічного управління, визначено правові засади взаємодії публічно-правових інституцій задля спільного захисту прав та законних інтересів громадян, їх ефективного функціонування та досягнення публічного блага, визначено власне бачення специфіки об'єкта взаємодії судових органів та органів публічного управління.

Виклад основного матеріалу

Взаємодія судових органів та органів публічного управління в Україні є важливим чинником розвитку публічного управління в нашій державі загалом, запорукою розвитку демократії, забезпечення верховенства права та пріоритету захисту прав та свобод людини.

Категорію «взаємодія» по-різному трактують у вітчизняних наукових джерелах. Зокрема, її визначають як широку філософську категорію, яка є відображенням процесів впливу об'єктів один на одного, їхньої взаємної зумовленості й породження одним об'єктом іншого [1, с. 32].

Натомість згідно з вузьким підходом вчені пропонують визначення цим терміном взаємозалежну, погоджену діяльність різних суб'єктів [2, с. 8].

Окремі вчені стверджують, що взаємодією слід тлумачити як об'єктивну й універсальну форму руху, розвитку, яка зумовлює

організацію будь-якої матеріальної системи, тощо [3, с. 319].

Такі підходи до визначення цього терміна спонукали О. Гресько стверджувати, що, безумовно, така взаємодія є процесом й діяльністю, яка формується між певними суб'єктами, за її наслідками ці суб'єкти справляють взаємний вплив один на одного та на об'єкт впливу, діють погоджено, стають взаємозалежними [4, с. 162-163].

Судові органи активно впливають на публічно-правові відносини через усю систему судоустрою, яку складають місцеві, апеляційні суди, Верховний Суд. На первинному рівні до таких відносин активно залучені окружні суди, окружні господарські та окружні адміністративні суди. Як апеляційна інстанція до розгляду справ, що стосуються публічно-правових відносин залучені апеляційні суди, що формуються в апеляційних округах, апеляційні господарські суди та апеляційні адміністративні суди. У системі судоустрою діють вищі спеціалізовані суди як суди першої та апеляційної інстанції з розгляду окремих категорій справ. Вищими спеціалізованими судами є Вищий суд з питань інтелектуальної власності та Вищий антикорупційний суд, у складі яких створюються судові палати для розгляду окремих категорій справ у першій інстанції, а також апеляційна палата для розгляду справ в апеляційній інстанції. Верховний Суд реалізує правосуддя як суд касаційної інстанції, виступає найвищим судом у системі судоустрою України. Уся повнота судової влади у касаційній інстанції при вирішенні спорів реалізується Касаційним адміністративним судом, Касаційним господарським судом, Касаційним кримінальним судом, Касаційним цивільним судом, сформованими у складі Верховного суду [5].

Загалом правом на звернення до суду задля захисту свого порушеного, невизнаного чи оспорюваного права наділені будь-які особи [6].

При цьому в порядку адміністративного судочинства розглядаються справи, ініційовані особами, які вважають, що рішеннями, діями чи бездіяльністю суб'єкта

владних повноважень порушені їхні права, свободи або законні інтереси [7].

Гарантуванню захисту прав особи слугує й процедура перевірки конституційності законів України Конституційним Судом України. Вона ініціюється на основі конституційної скарги особи, яка вважає, що зміст закону, на якому ґрунтується остаточне судове рішення у справі, суперечить Конституції України, а всі інші національні засоби правового захисту нею вичерпано.

Законодавство містить певні обмеження щодо строків звернення до судових органів у таких справах.

Зокрема, звернутися до суду з позовом можна впродовж трьох років з дня, коли особа дізналася чи могла дізнатися про порушення свого права чи про особу, котра його порушила [8].

Кожна особа має право звернутися до адміністративного суду з адміністративним позовом впродовж шести місяців з дня, коли вона довідалася, чи повинна була довідатись про порушення своїх прав, свобод чи інтересів [7].

Натомість для органів публічного управління закон встановлює обмеження в три місяці. При наявності зафіксованої в законі процедури досудового порядку вирішення спору, встановлюється тримісячний строк, що обчислюється з дня вручення позивачу рішення за результатами розгляду його скарги на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта владних повноважень.

Керуючись чинним законодавством, зокрема змістом КАСУ [7], можна дійти висновку, що пріоритетне значення в системі судових органів законодавець відводить саме адміністративним судам.

За рахунок своєї спеціалізованості, неупередженості, самостійності владно-розпорядчого статусу, гласності та відкритості адміністративного процесу адміністративні суди здатні якісно розглядати справи щодо спорів про оскарження нормативно-правових, індивідуальних актів, рішень, дій та бездіяльності суб'єкта владних повноважень, приймати обґрунтовані рішення, виходячи з принципів верховенства права, законності.

Зокрема бажання забезпечити спеціалізований, фаховий підхід до вирішення справ у Касаційному адміністративному суді, спонукав державу до формування палат для розгляду окремих категорій публічно-правових судових справ, зокрема податків, зборів та інших обов'язкових платежів; захисту соціальних прав; виборчого процесу та референдуму, а також захисту політичних прав громадян.

У науковій літературі відсутній однозначний підхід щодо визначення дефініції правової категорії «органи публічного управління». Проте, автори сходяться в думці, що ці інституції є відображенням удосконалення використання ресурсного потенціалу задля досягнення важливих завдань політики держави. Визначення цієї категорії слід здійснювати з огляду на системність публічного управління. Воно є відображенням поєднання державного управління, що реалізується державою через систему спеціальних інституцій, якими є державні органи, місцевого самоврядування, яке втілюється в життя через недержавні інституції, які формуються територіальними громадами [9, с. 16] та громадського управління, що здійснюється недержавними формуваннями в рамках функцій, деталізованих у їхніх статутних документах [10, с. 12-15; 11, с. 36].

Вступаючи у публічно-правові відносини, органи публічного управління підкоряються єдиному управлінському обов'язку, що виступає своєрідною гарантією досягнення публічно-правового блага, визначає зміст їхньої компетенції і сприяє забезпеченню балансу інтересів держави, фізичних і юридичних осіб.

Доцільно звернути увагу на диференціацію суб'єктів владних повноважень, що вступають у взаємодію зі судовими органами на кілька груп, серед яких ті, що гарантують організаційне й функціональне забезпечення діяльності судів (Верховна Рада України, Президент України, Вища кваліфікаційна комісія суддів України, Державна судова адміністрація України); ті, що реалізують контрольно-наглядові функції стосовно судових органів (Вища рада правосуддя, Вища кваліфікаційна комісія суддів

України); інституції, котрі гарантують стабільність функціонування судів (Державна судова адміністрація України); суб'єкти, які здійснюють інші різновиди взаємодії з судовими органами, наприклад регуляторного характеру [12, с. 11].

Публічно-правові відносини засновані на специфічних принципах, дотримання яких є їхньою засадничою умовою. Серед них принципи ідейної спрямованості на забезпечення балансу державних, колективних та індивідуальних потреб та інтересів у суспільстві, пріоритету захист прав, свобод та законних інтересів їхніх учасників, уніфікованості та визначеності способів вирішення конфліктів, поваги до судочинства та безумовного виконання рішень суду, поєднання ієрархічності та автономності управлінських процесів; демократичності, професійності, спеціалізованості, юрисдикційності та підзаконності діяльності суб'єктів його реалізації, залучення громадян та їхніх об'єднань до управлінських процесів тощо.

При цьому судові органи не виступають учасниками публічно-правових відносин, а виконують функції гаранта демократичності, законності діяльності органів публічного управління та дотримання ними вищенаведених принципів, контролюють органи публічного управління через виконання функцій судового контролю.

У цьому разі між органами публічного управління та судами формується інший тип відносин. Зокрема, формуються судово-владні відносини, для яких характерними є наступні властивості: формування в силу реалізації судовими органами своїх повноважень; обов'язковим учасником цих відносин носій судової влади, член системи судових органів; наявність ознак публічних відносин, що пов'язано з діяльністю винятково від імені держави; юридична нерівність судових органів та суб'єктів, що беруть участь у розгляді справи; спрямованість на вирішення конфліктів; наявність спеціального процесуального порядку; виникнення особливого правового режиму гарантованості правового захисту [13].

Взаємодія судових органів та органів публічного управління здебільшого засно-

вана на вирішенні публічно-правового спору. КАС України дає широке пояснення терміну «публічно-правовий спір» як спору, у якому однією зі сторін є носій публічно-владних управлінських функцій, делегованих повноважень, а його зміст стосується виконання чи відмови від реалізації таких функцій, надання або ненадання адміністративних послуг суб'єктом владних повноважень відповідно до чинного законодавства, порушення таким суб'єктом прав особи в ході виборчого процесу чи референдуму [7].

Найважливішою особливістю таких спорів є спрямованість на досягнення публічного блага, задоволення публічного інтересу. Саме вони є найважливішою цінністю для певної громади чи суспільства загалом.

Адміністративно-правова взаємодія судових органів та органів публічного управління в Україні відбувається шляхом реалізації адміністративного правосуддя в рамках розгляду справ, зміст яких окреслений ст. 19 КАС України, зокрема тих, що виникають у рамках оскарження фізичними й юридичними особами рішень, дій та бездіяльності органів публічного управління, прийняття, проходження й звільнення з публічної служби, реалізації адміністративних договорів, виборчого процесу та референдуму; розгляду справ про вчинення адміністративних правопорушень посадовими особами органу публічного управління тощо.

Тобто такі справи впливають з публічно-правових відносин.

Активна взаємодія між судовими органами та органами публічного управління в Україні відбувається в ході реалізації судом правозахисної функції в публічно-правових відносинах. Основою для цього служать положення ч. 1 ст. 5 та ч. 2 ст. 245 КАС України.

У процесі реалізації цієї функції адміністративні суди реалізують судовий контроль у сфері публічного управління за чинністю та законністю нормативно-правових актів та їхніх положень, можуть визнавати дії чи бездіяльність суб'єктів владних повноважень протиправними та зобов'язувати їх утримуватися від їхнього

вчинення, чи навпаки, – вчиняти певні дії, визнавати протиправним й скасовувати індивідуальні акти чи їхні частини, виявляти наявність чи відсутність компетенції (повноважень) суб'єктів публічного управління, зобов'язувати їх відшкодувати шкоду, заподіяну протиправними рішеннями, діями чи бездіяльністю цих суб'єктів [7].

Визнання протиправності певного нормативно-правового або індивідуального акта, його скасування може супроводжуватися зобов'язанням такого суб'єкта публічного управління вчинити певні дії задля відновлення правових можливостей особи, яка звернулася щодо їхнього захисту до судових органів. Водночас суд наділений правом впливу на органи публічного управління з метою прийняти ними рішень на користь особи, яка звернулася до суду, прийняття нового нормативно-правового акта замість того, який був визнаний незаконним загалом чи в певній частині.

Ще одним важливим аспектом адміністративно-правової взаємодії судових органів та органів публічного управління в Україні є взаємодія судів, Вищої ради правосуддя та органів публічного управління.

Саме вона має змогу вносити подання про призначення судді, приймати рішення, що стосується визнання ним вимог щодо несумісності, створювати органи, наділені компетенцією розглядати справи, які стосуються дисциплінарної відповідальності суддів, приймати рішення щодо тимчасового відсторонення, звільнення суддів з посади, надання згоди на затримання судді, утримання під вартою, арешту, припинення відставки судді [14].

Як відзначають вітчизняні дослідники, взаємодія судів, Вищої ради правосуддя та органів публічного управління може стосуватися кадрового, профілактичного, інформаційного, нормативного забезпечення, міжнародного співробітництва судів [15, с. 140].

Окремим аспектом взаємодії є реалізація профілактичної та правоохоронної функції правоохоронних органів щодо злочинів чи адміністративних правопорушень, у вчиненні яких можуть бути визнані винними судді.

Законодавець закріпив за Вищою радою правосуддя повноваження щодо надання згоди на затримання суддів, їхнього тримання під вартою, домашнього арешту, тимчасового відсторонення від реалізації правосуддя [14].

Таким чином, вступаючи у різні види взаємодії, що знаходять прояви на різних рівнях, судові органи та органи публічного управління взаємно впливають на розвиток та функціонування один одного та, водночас, здатні досягати спільної мети.

Взаємодія реалізується через широкий перелік можливих видових проявів взаємного зв'язку судових органів та органів публічного управління, через специфічні форми та методи реалізації.

Реалізуючи взаємодію, суб'єкти скеровують взаємний вплив на сферу спільних правових, кадрових, організаційних, інформаційних та інших інтересів, тобто певний об'єкт взаємного впливу.

Об'єктом завжди є певне явище чи предмет, якого стосується чиясь діяльність [16].

Цілком слушним є твердження, що налагодження взаємодії судових органів та органів публічного управління скероване на реалізацію принципу єдності державної влади, забезпечення ефективної діяльності судових органів, узгодженості у їхній роботі [16, с. 6].

Проте цей перелік не повний.

Об'єктом взаємодії судових органів та органів публічного управління виступають суспільні відносини в галузі забезпечення законності, стабільності й сталості функціонування публічно-правових інституцій та судових органів, дієвості, законності та стабільності публічного управління, реалізації профілактичної та правоохоронної функції правоохоронних органів щодо злочинів чи адміністративних правопорушень, у вчиненні яких можуть бути визнані винними судді, здійснення взаємного інформування у сфері реалізації взаємодії, фінансового забезпечення функціонування органів судової влади, досягнення публічно-правового блага, тощо.

Таку взаємодію слід налагоджувати з огляду на низку чинників:

1. потенційну здатність взаємної діяльності щодо забезпечення стабільності й сталості функціонування публічно-правових інституцій чи судових органів;

2. потребу ретельного добору спеціальних заходів, що мають правовий, правоохоронний, профілактичний, організаційний, інформаційний чи інший вплив;

3. наявність системи взаємних стримувань та противаг;

4. формування взаємозв'язків організаційного та координаційного характеру та, водночас, зобов'язального характеру (зокрема щодо виконання органами публічного управління рішень суду рішення суду, якими органи публічного управління зобов'язано вчинити певні дії або утриматись від їх вчинення);

5. дотримання в ході цієї взаємодії принципів ідейної спрямованості на забезпечення балансу державних, колективних та індивідуальних потреб та інтересів у суспільстві, пріоритету захисту прав, свобод та законних інтересів їхніх учасників, демократичності, професійності, спеціалізованості та підзаконності діяльності суб'єктів взаємодії тощо;

6. можливість реалізації цієї взаємодії через форми судового контролю, правоохоронної діяльності органів публічного управління щодо злочинів чи адміністративних правопорушень, у вчиненні яких можуть бути визнані винними судді, взаємного обміну інформацією, необхідною для здійснення правосуддя, та, водночас, про результати прийнятих *судових* рішень у сфері публічного управління, фінансування судової діяльності органами публічного управління тощо.

Висновки

Досягнення порозуміння і злагодженості в роботі владних інституцій – тривалий і кропіткий процес, що вимагає комплексного, системного підходу, значної уваги на рівнях теоретичної й практичної реалізації.

Пострадянському періоду загалом характерні певні проблеми практики налагодження взаємодії судових органів та органів публічного управління.

Назріла потреба формування системних нормативно-правових актів, що б стали запорукою розвитку правового, правоохоронного, профілактичного, організаційного, інформаційного та інших видів взаємодії судових органів та органів публічного управління.

Література

1. Ярмач О. Адміністративно-правові засади взаємодії органів державної влади України у правоохоронній сфері: дис. ... канд. юрид. наук.: спец. 12.00.07. Київ, 2009. 238 с.

2. Вільгушинський М. Шляхи взаємодії судів з місцевими державними адміністраціями. *Адвокат*. 2012. № 9 (144). С. 7–10.

3. Волобуєва О. Психологічні засади розвитку професійних іншомовних здібностей майбутнього військового професіонала: дис. ... д-ра психол. наук.: спец. 19.00.07. К., 2010. 455 с.

4. Гресько О. Р. Теоретико-методологічні засади дослідження взаємодії адміністративних судів з органами публічного адміністрування та громадськістю як об'єкт адміністративно-правового забезпечення. *Юридична наука*, 2020. (3(105)), 161–169. <https://doi.org/10.32844/2222-5374-2020-105-3.20>.

5. Про судоустрій і статус суддів: закон України від 02 червня 2016 р. № 1402-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016.- № 31. С. 7.

6. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 № 1618-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2004. № 40, / 40-42 / . С. 1530

7. Кодекс адміністративного судочинства України від 06 липня 2005 р. № 2747-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2005- № 35, / 35-36, 37. С. 1358.

8. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 40. С. 356.

9. Адміністративне право України. Загальна частина : навч. посіб. / О. І. Остапенко, М. В. Ковалів, С. С. Єсімов, Л. С. Гулак, Н. Я. Отчак, Л. О. Остапенко. Львів: СПОЛОМ, 2019. 504 с.

10. Адміністративне право України (у схемах та коментарях): навч. посіб. /- В. В. Серета, Ю. С. Назар, К. М. Костовська. Львів: ЛьвДУВС, 2016. 300 с.
11. Русанюк У.Я. Профілактика адміністративних правопорушень посадових осіб органів публічного управління: дис ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07. Львів, 2020. 254 с.
12. Вільгушинський М. Й. Суди загальної юрисдикції у системі взаємовідносин із суб'єктами владних повноважень та громадськістю : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : спец. 12.00.10. Одеса, 2013. 32 с.
13. Кравчик М.Б. Реформування судової системи як важлива складова європейської інтеграції України : дис ... канд. юрид. наук: 12.00.10. Львів, 2015. 218 с.
14. Про Вищу раду правосуддя : закон України від 21.12.2016 р. № 1798-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2017 р. № 7-8. С. 6.
15. Косткіна Ю. О. Взаємодія Вищої ради правосуддя з органами державної влади, органами суддівського самоврядування та іншими суб'єктами права.- *Вісник кримінального судочинства*. 2016. № 4. С. 139-146. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vks_2016_4_20.
16. Вільгушинський М. Й. Суди загальної юрисдикції у системі взаємовідносин із суб'єктами владних повноважень та громадськістю : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : спец. 12.00.10. Одеса, 2013. 32 с.
4. Hresko O. R. Teoretyko-metodolohichni zasady doslidlzhennia vzaiemodii administratyvnykh sudiv z orhanamy publichnoho administruvannia ta hromadskistiu yak ob'iekt administratyvno-pravovoho zabezpechennia. *Yurydychna nauka*, 2020. (3(105)), 161–169. <https://doi.org/10.32844/2222-5374-2020-105-3.20>.
5. Pro sudoustrii i status suddiv: zakon Ukrainy vid 02 chervnia 2016 r. № 1402-VIII. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2016. № 31. S. 7.
6. Tsyvilnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy vid 18.03.2004 № 1618-IV. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2004. № 40, / 40-42 / . S. 1530
7. Kodeks administratyvnoho sudochynstva Ukrainy vid 06 lypnia 2005 r.- № 2747-IV. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2005 № 35, / 35-36, 37. S. 1358.
8. Tsyvilnyi kodeks Ukrainy vid 16.01.2003 № 435-IV. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2003. № 40. S. 356.
9. Administratyvne pravo Ukrainy. *Zahalna chastyna : navch. posib.* /- O. I. Ostapenko, M. V. Kovaliv, S. S. Yesimov, L. S. Hulak, N. Ya. Otchak, L. O. Ostapenko. Lviv: SPOLOM, 2019. 504 s.
10. Administratyvne pravo Ukrainy (u skhemakh ta komentariakh): navch. posib. /- V. V. Sereda, Yu. S. Nazar, K. M. Kostovska. Lviv: LvDUVS, 2016. 300 s.
11. Rusaniuk U.Ia. Profilaktyka administratyvnykh pravoporushen posadovykh osib orhaniv publichnoho upravlinnia: dys ... kand. yuryd. nauk: spets. 12.00.07. Lviv, 2020. 254 s.
12. Vilhushynskiy M. Y. Sudy zahalnoi yurysdyksii u systemi vzaiemovidnosyn iz sub'iektamy vladnykh povnovazhen ta hromadskistiu : avtoref. dys. ... d-ra yuryd. nauk : spets. 12.00.10. Odesa, 2013. 32 s.
13. Kravchik M.B. Reformuvannia sudovoi systemy yak vazhlyva skladova yevropeiskoi intehratsii Ukrainy : dys ... kand. yuryd. nauk: 12.00.10. Lviv, 2015. 218 s.
14. Pro Vyshchu radu pravosuddia : zakon Ukrainy vid 21.12.2016 r. № 1798-VIII. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2017 r. № 7-8. S. 6.

REFERENCES

1. Iarmak O. Administratyvno-pravovi zasady vzaiemodii orhaniv derzhavnoi vlady Ukrainy u pravookhoronni sferi: dys. ... kand. yuryd. nauk.: spets. 12.00.07. Kyiv, 2009. 238 s.
2. Vilhushynskiy M. Shliakhy vzaiemodii sudiv z mistsevymy derzhavnymy administratsihamy. *Advokat*. 2012. № 9 (144). S. 7–10.
3. Volobuieva O. Psykholohichni zasady rozvytku profesiinykh inshomovnykh zdibnostei maibutnoho viiskovoho profesionala: dys. ... d-ra psykhol. nauk.: spets. 19.00.07. K., 2010. 455 s.

15. Kostkina Yu. O. Vzaiemodiia Byshchoi rady pravosuddia z orhanamy derzhavnoi vlady, orhanamy suddivskoho samovriaduvannia ta inshymy subiektamy prava. Visnyk kryminalnoho sudochynstva. 2016. № 4. S. 139-146. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vkc_2016_4_20.

16. Vilhushynskiy M. Y. Sudy zahalnoi yurysdyksii u systemi vzaiemovidnosyn iz subiektamy vladnykh povnovazhen ta hromadskistiu : avtoref. dys. ... d-ra yuryd. nauk : spets. 12.00.10. Odesa, 2013. 32 s.

Dobosh Z.A. Interaction of judicial bodies and public administration bodies in Ukraine

The article is devoted to the legal characteristics of the interaction of judicial bodies and public administration bodies in Ukraine in modern conditions, a theoretical analysis of the influence of judicial bodies

on public-legal relations in our country, the features of guaranteeing the protection of individual rights and the achievement of public-legal good as the most important goal of establishing such interaction. The article defines the specific principles of interaction of these subjects in the public legal sphere. Special attention is devoted to the specific role of courts in the field of public administration, the peculiarities of judicial-power relations related to this field. The objects of interaction between judicial bodies and public administration bodies and the factors that should be considered to establish this interaction are characterized.

Key words: interaction, principles of interaction, factors, judicial bodies, public administration, public-legal relations, public administration bodies.

